

S Kristýnou o její cestě za dětmi do Indie

Během letošních letních prázdnin odcestovala Kristýna do Indie učit děti v indické vesnici Manchhe v oblasti Belgaum. Setkala se s dětmi zapojenými do projektu Adopce na dálku® a také měla po tuto dobu možnost prožít několik dní v internátní škole, která byla postavena díky štědrosti dárců projektu Adopce na dálku® a TKS.

Pro naše příznivce a dárcce projektu Adopce na dálku® jsme připravili krátký rozhovor s Mgr. Kristýnkou Stejskalovou o její cestě do Indie.

Kristýno, řekni nám něco o sobě. 😊

Jmenuju se Kristýna Stejskalová, letos jsem dokončila studium překladatelství němčiny v Brně. Němčinu taky učím v jazykovce, ale zabývám se i angličtinou. Hodně mě baví tlumočení a překlady, a proto jsem měla možnost tlumočit pro pány biskupy z Indie, kteří přijeli do Hradce Králové letos v květnu u příležitosti 15. výročí Adopce na dálku®. Kromě toho se věnuji mládeži a přípravě různých akcí pro vysokoškoláky v Brně.

Zajímalo by nás, co nebo kdo tě motivoval jet učit děti v Indii?

Přemýšlela jsem, co budu dělat během svých pravděpodobně posledních prázdnin. Původně jsem chtěla jet někam na stáž a rozmluvit se v němčině. Ale když mě v květnu pan biskup Machado pozval, jestli bych se nechtěla přijet podívat k nim, moc dlouho jsem se nerozmýšlela. Sice to nemělo s němčinou nic společného, ale to už tak v životě chodí – člověk miní, Pán Bůh mění.

Jak dlouho jsi byla v Indii?

V Indii jsem byla přesně 38 dní, tedy pět týdnů 😊.

Jaké byly tvé první dojmy a zážitky po příletu do Indie?

Jedním slovem – šok. Hned po příletu mě vyzvedli na letišti a už jen cesta do Belgaum byla zajímavá. V Indii je zvykem používat jako signál snad všeho (předjíždění, odbočování, zpomalování, zastavení) klakson. Takže všechna auta často a velmi nahlas troubí. Do toho se na silnici nepohybují jen dopravní prostředky, ale také lidé, krávy, psi, kozy, ovce,... Cesta trvá déle, protože prostě čekáte, jestli se kráva před vámi rozhodne uhnout, lehnout, nebo tam jen tak stát☺. Jinak byl začátek poměrně těžký – Indie je skutečně jiný svět. Nemají klasické sprchy, nepoužívají evropské záchody, jídlo je tak ostré, že mi po pár soustech málem tekly slzy, často nešel proud a někdy nebyla ani voda. První večer jsem byla lehce zoufalá a říkala si „že já jsem sem vůbec lezla!“ Každopádně sama jsem tam rozhodně nebyla, hned od začátku se o mě zajímali komáři. A těch tam bylo požehnaně! Ale na tohle všechno si člověk za nějakou dobu zvykne, a pak se mu nechce domů☺.

Kde jsi bydlela?

Bydlela jsem na dívčím internátu v Manchhe - Belgaum. Přes školní rok tam bydlí 37 holek, o které se starají sestry. Ty mají svůj klášter hned vedle. Měla jsem samostatný pokoj v přízemí i s koupelnou a evropským záchodem. Na naše podmínky levná ubytovna, v jejich měřítku opravdu luxus. V prvním patře bydlely holky (v pokojích po 10), takže jsem je měla stále kolem sebe.

Jaký byl tvůj harmonogram dne?

Vstávalo se před šestou, v půl sedmé byla mše ve zdejším kostele (povinná i pro všechny děti z internátu). V 7:45 byla snídane a po ní jsem odcházela s paní ředitelkou – sestrou Sunitou – do školy. Tam jsem zůstávala do půl jedné, zatímco děti se učily až do půl čtvrté. Já se ale vracela do kláštera na oběd, a pak jsem měla volno až do večere, která byla ve 20:15. Po večeri jsem si často povídala s holkama a v 10 hodin se muselo do postele. Ve volném čase jsem ale stejně nemohla chodit moc mimo areál internátu, protože by to nebylo bezpečné. V této oblasti nebyli na turisty zvyklí a moje bílá pleť působila dost exoticky. Takže jsem mohla na procházku vždy jen s někým.

Měla jsi možnost trávit volný čas s děvčaty z internátu, kde jsi bydlela? Můžeš nám popsat, jak vypadá takový běžný den v internátu?

Měla, ale jen v určitou dobu. Holky tam mají dost přísný režim. Mezi mší a snídaní musí plnit každá své povinnosti – zametat, vytírat, zalívat zahradu... A když se kolem půl čtvrté vrátí ze školy, mají čas na koupel a praní a chvíli osobního volna. V pět hodin dostávají čaj a sušenky, a pak přichází doba studia. Holky se učí hodně a poctivě. Ptala jsem se jich, jestli se jim chce a jestli je to baví – přece jen jsou do půl čtvrté ve škole, a pak se ještě tři až čtyři hodiny denně učí. Odpověď byla: „Někdy se mi moc nechce, ale vím, že je to potřeba a že je to důležité.“ To mě překvapilo. Kolik českých dětí řekne něco takového? Kolem osmé mají večeri a potom opět hodinu studium. Sestry přísně kontrolují dodržování tohoto řádu. Takže jsem mohla být s holkama po příchodu ze školy a po večeri.

Měla jsi možnost poznat blíže farnost (místní obyvatele), kde jsi bydlela?
Ve farnosti jsem se hodně pohybovala, pan farář byl velmi aktivní, a tak to byla krásná a živá farnost. Líbilo se mi, že se do přípravy liturgie zapojovali postupně všichni a bylo na nich vidět, jak tvoří jedno společenství. Každý měsíc slaví aspoň jednu větší slavnost a právě přípravy těchto oslav a setkávání na nich je spojuje. Bylo to vidět i na tom, jak mě přijali. Neznali mě, ale bavili se se mnou, pomáhali mi a po nějaké době mě zvali i k sobě domů na návštěvu. O Indii se říká, že je to země kontrastů. Žije tam 40 % chudých z celého světa, ale zároveň tam jsou velmi bohatí lidé. To platí všude, tedy i v této farnosti. Někteří farníci bydleli v malých domcích, kde měli jednu až dvě místnosti pro celou rodinu a jiní zase žili v třípatrových vilách.

Máš nějaké veselé historky ze setkání s dětmi? Můžeš se o ně s námi podělit?

Děti byly často fascinovány barvou mé pleti. Belgaum není pro turisty zajímavé místo, a proto tam bělochy moc často nepotkávají. Děti se mě ptaly, jestli u nás nemáme slunce, nebo proč jsem tak bílá. Také je zajímalo, jestli jsou u nás bílá i miminka. Ve výuce jsem jim vyprávěla o našem národním sportu – o hokeji. Jeden kluk mě pak při tělocviku prosil, abych je ten náš hokej naučila. Tak jsem mu vysvětlila, že v názvu toho sportu je slovo „lední“ a že to v tom teple, které zrovna bylo, asi nepůjde 😊.

Zažila jsi něco během svého pobytu, na co nikdy nezapomeneš?

Během svého pobytu jsem zažila několik silných, zajímavých a jistě nezapomenutelných momentů. Teď se mi vybavuje například, jak mi sestry vyprávěly o jedné dívce z internátu, že trpěla nějakou dobu nějakou vážnější chorobou – nemohla moc dýchat. Rodiče tam často nemají peníze na to, aby zašli k lékaři, a tak její tatínek prohlásil: „Nechte ji umřít.“ Umím si představit zoufalost rodiče, který tohle musí říct o svém dítěti. Bohužel to není žádná výjimka, je to tam běžné. Navíc dotyčná byla dívka. Jejich postavení je v Indii stále velmi podřadné. Ale ona se z toho dostala a dnes je to chytrá, veselá a velmi šikovná dívka 😊.

Během svého pobytu v Indii jsi učila indické děti ve škole Divine Mercy v Manchhe. Můžeš nám popsat jaký je rozdíl mezi indickou školou a školou v ČR?

Děti se jednou týdně sejdou ve školní hale, kde proběhne ranní modlitba, zazpívá se školní a státní hymna a také krátká rozcvička. V 9:15 začíná výuka. Každý den mají děti všechny předměty. Takže vyučování končí v 15:15. Vyučovací hodina trvá 35-40 minut a místo automatického zvonku mají gong, který obsluhuje školník. Mezi vyučovacími hodinami nemají přestávky. Za celý den jsou pouze dvě, a to na svačinu a na oběd. Předměty mají podobné, jen se už od první třídy učí tři různé jazyky, z toho každý má jiné písmo.

Kolik dětí je v jedné třídě na takové indické škole?

Je to různé, ve školce bylo 81 dětí na jednu paní učitelku, v ostatních třídách je to mezi 40–75. A to i v těch nejvyšších ročnících, kde se žáci připravují na závěrečné zkoušky. Vůbec to tam ale nevadí, protože i přes tohle množství žáků je ve třídě klid a všichni pracují.

Co děti nejvíce zajímalo?

Zajímal je sníh, hodně se jim líbily fotky zasněžených hor. Dál nemohly pochopit, že u nás většina lidí jsou ateisté. Tam totiž věří každý, přestože náboženství jsou různá. Zajímala je také jména mých členů rodiny – písmeno „ř“ ve slovech Jiří a Kateřina jim připadalo legrační☺. Děti v Indii jsou zvyklé často vystupovat, a proto i po mně snad v každé třídě chtěly, abych něco zazpívala.

Jaké jsou vztahy mezi učiteli a žáky?

Vztah učitel – žák je u nás určitě otevřenější a přátelštější než v Indii. Učitelé jsou tam velmi přísní, a tak přesto, že mají ve třídě až 75 dětí, je tam klid a děti poslouchají. Učitel je tam vnímán skoro jako bůh.

Stává se, že indiští školáci porušují školní řád? Postihne je pak nějaký trest za jeho porušení?

Samozřejmě problémy jsou tam také. Nejen s chováním (vyrušování, pozdní příchody), ale také s cigaretami a mobily. Mobily jsou na školním pozemku přísně zakázané. Někdy se také stane, že žáci nemají nějakou část uniformy. Za tato porušení školního řádu jsou tresty různé – někdy si paní ředitelka pouze zavolala rodiče do školy, mobily zabavila, za nenošení uniformy nesměli žáci do třídy a dostali úkol navíc a učili se na chodbě. Za špatné chování jim zakázala účast na školních akcích a soutěžích, což je pro ně velký trest, protože děti jsou rádi aktivní a rádi se zapojují. A za větší přestupky dítě prostě vyhodila ze školy.

Zažila jsi situaci, kdy jsi měla možnost poznat jakou má hodnotu vzdělání pro Indické dítě? Váží si tyto děti vzdělání? Co pro ně znamená?

Jeden kluk měl ve škole průšvih, protože ho nachytali před školou, jak kouřil. Paní ředitelka ho za to vyhodila ze školy. To už je pro něj velký průšvih, protože říct doma, že ho vyhodili a proč ho vyhodili ze školy, nebylo asi snadné. On si to plně uvědomoval a denně chodil do ředitelny prosit, aby ho vzala paní ředitelka zpátky, že už bude sekat dobrotu. Dokonce si od spolužáků dopisoval sešity! Po týdnu ho tedy s několika podmínkami vzala zpátky. Děti v Indii moc dobře vědí, proč do té školy musí chodit, že je to pro ně jediná cesta k lepšímu životu, a váží si toho, že mají tu možnost.

Je znatelný rozdíl mezi státní školou a soukromou?

Určitě. Státní školy jsou sice zdarma a děti v nich dostávají zdarma i jídlo, ale nejsou v nich kvalifikovaní učitelé a většinou si děti spíš hrají. Proto je tam velký zájem o soukromé školy, které provozují křesťané. V nich mají děti i rodiče jistotu, že se dítě naučí všechno potřebné a bude mít šanci na další uplatnění.

Vnímají chudé indické děti to, že existuje dárcce Adopce na dálku, který jim umožnil chodit do školy?

Denně jsem trávila čas s holkama na internátu. Většina z nich je v projektu zapojena. Často se mě ptaly, jestli neznám jejich dárcce. Jsou si vědomy této pomoci a šance, kterou dostaly a podle toho se taky snaží studovat. Pomoci nesmírně vážily.

Těší se hodně na dopisy od dárců a opravdu je zajímá, kdo jim to vlastně pomáhá. Zase – ten zájem je u každého dítěte jiný, ale zajímalo je, jaké jsou rodiny dárců, jejich zájmy, práce... Ptaly se mě, jestli jejich dárcce neznám osobně. Zeptala jsem se tedy, jestli znají aspoň jméno. Odpověď zněla: „Můj se jmenuje Žižich“. Až později mi došlo, že myslely „Jindřich“, ale příjmení si většinou nepamatují. Je to pro ně příliš složité jméno a výslovnost.

Co bys poradila dárci, který chce potěšit podporované dítě prostřednictvím korespondence, ale neumí anglicky, což je jazyk, ve kterém může s dítětem komunikovat?

Děti nepotřebují žádné romány, stačí jim napsat pár vět o sobě, o naší zemi,... Skutečně je to zajímavá. A tak když napíšete pár jednoduchých vět, určitě se najde někdo kolem vás, kdo by to přeložil.

Některé holky mi chodily ukazovat dopisy a fotky, které dostaly od svých dárců a jiné byly zklamané, že nedostávají nic. Ptaly se po nich a moc je zajímalo, kdo to je, přály by si dostat fotku. A hlavně všechny moc děkují za podporu ve studiu. Každý den se za své dárcce modlí.

Myslíš si, že realizace projektu Adoptce na dálku® má svůj význam pro tyto děti a jejich rodiny?

Až tam mi došlo, jak velký význam projekt v Indii má. Některé holky neměly rodiče vůbec, takže internát byl jejich domovem. Bez tohoto projektu by tam dnes žádný internát nestál, škola by nebyla tak dobře vybavena a tyhle děti by zůstaly ve svých vesnicích pracovat na poli. Vzdělání jim pomáhá překonávat některé kruté tradice, které se na vesnicích stále drží, děti mohou k lékaři, když je potřeba. Není to pomoc jen jednomu dítěti, ale celé rodině.

Co tě oslovilo na této pomoci?

Když to tam člověk vidí, uvědomí si, jak moc jsme dostali a jak moc máme a nevážíme si toho. Líbí se mi, že za částku 5000 Kč ročně člověk může změnit někomu život. A to není jen fráze – kromě znalostí a „papíru“ ve škole děti najdou kamarády a netráví čas na ulici.

Co bys chtěla vzkázat dárcům zapojeným do projektu a také těm, kteří ještě váhají? 😊

*Ať neváhají😊. Sama jsem za jejich podporu moc vděčná, protože jsem se setkala s konkrétními „dopady“ jejich pomoci. Opravdu to za to stojí!
A k finančnímu daru přispějme i modlitbou!😊*

DIECÉZNÍ KATOLICKÁ CHARITA HRADEC KRÁLOVÉ

Velké náměstí 37/46, 500 01 Hradec Králové

Email: adopce@hk.caritas.cz

Web: adopce.hk.caritas.cz